

alle sammen er i arbejde, og dér er der ikke nogen integrationsproblemer.

Alternativet også til tvangsægteskaber er hjælp, og det er støtte og rådgivning til de familier, der kommer i vanskeligheder. Så der er et alternativ til at have indført nogle regler, som vi i virkeligheden skal skamme os over.

Det, der er det værste for mig i udlændingebatten, er såmænd ikke disse regler alene, det er tonen i debatten blandt visse politikere og i visse medier. Der er åbenbart stemmer og forsider i at forstørre problemerne og undgå, at problemerne bliver løst. Det er uværdigt, og det er jeg meget ked af.

Kl. 14.00

Dernæst vil jeg også takke statsministeren for, at han så klart har meldt ud om Tyrkiet. Jeg vil jo skuffe mange, hvis jeg ikke nævner noget om Tyrkiet, ikke mindst Politikens »At tænke sig«.

Den 1. maj var jeg i Litauens hovedstad, Vilnius, til festlighederne ved Litauens indtræden. Det var bevægende og vidunderligt at være en del af det og se glæden hos et folk, der har lidt under Hitler, lidt under Stalin. De er nu blevet en del af et samarbejdende Europa.

Sådan en glæde får man også i Tyrkiet den dag, Tyrkiet bliver en del af Europa, og man skal ikke glemme, at Tyrkiet er en del af Europa. Det blev det for 80 år siden, da det havde en leder, der hed Mustafa Kemal, Atatürk, tyrkernes far. Han indførte en moderne forfatning, hvor man adskilte religionen fra staten – i modsætning til Danmark, hvor vi har en statsreligion. Man indførte det europæiske alfabet, kvinderne fik stemmeret, og man forbød, at de kunne gå med slør i offentlige bygninger.

For 80 år siden tog Tyrkiet et meget vigtigt skridt i retning af at blive en del af Europa, og nu fortsætter man med modernisering af lovgivningen.

Jeg vil sige, at selv de, som jo herhjemme pisser stemninger op mod udlændinge, burde gå ind for, at Tyrkiet skulle optages i EU, for der er ikke nogen tvivl om, at det betyder, at Tyrkiet bliver en stærkere økonomi, et stærkere demokrati, og jo bedre det er i Tyrkiet – kan jeg sige til bl.a. Dansk Folkeparti – desto færre tager til Danmark. Så selv Dansk Folkeparti burde støtte det.

Må jeg så til sidst sige, at jeg håber, at Folketinget finder sammen i alle væsentlige politiske spørgsmål. Jeg kan kun ærgre mig over, at kommunalreformen ikke blev et fælles projekt. Jeg ved ikke, hvem der har skylden for det. Og så vil

jeg udtrykke et håb om, at mine kolleger som ledetråd har, at de vil lede landet og ikke blot lefle for det, som visse medier prøver at gøre til en offentlig mening.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Søren Søndergaard som privatist.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg har bedt om ordet, fordi jeg både er forundret og i virkeligheden også rystet over statsministerens åbningstale.

Danmark er i krig. Danske soldater er en del af en besættelse af et fremmed land. Hvis man er i tvivl om, hvorvidt der er krig, hvis man er i tvivl om, hvorvidt der er besættelse, så kan man bare tænde for sit tv eller åbne sin avis. Hver uge dræbes hundredvis af mennesker, irakiske oprørere, besættelsesmagtens soldater og ikke mindst uskyldige civile, hvis eneste forbrydelse er, at de er på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt.

På den baggrund måtte den danske befolkning naturligvis forvente, at når statsministeren kom her til Folketinget for at holde sin tale i anledning af det nye folketingsår, så ville et centralt punkt i statsministerens tale omhandle situationen i Irak, og at statsministeren ville fremlægge en plan for, hvordan den danske regering vil arbejde for at få sat en stopper for blodsudgydelserne, få stoppet myrderierne af uskyldige civile irakere og få de danske tropper trukket hjem fra Irak, før flere mister liv og førlighed.

Derfor må jeg også sige, at jeg blev forbløffet, da jeg i tirsdags i Strasbourg sammen med andre medlemmer af Europarådsdelegationen fulgte statsministerens tale på internettet. For bortset fra et par sætninger med fuldstændig generelle bemærkninger af typen »hvis den frie verden giver op i Irak nu, så vil det give ekstremister og terrorister frit løb«, så omhandlede statsministerens tale intet om Irak. Intet om den irakiske befolknings lidelser. Intet om besættelsen, som bliver mere og mere forhadet for hver dag, der går. Intet om de danske soldaters sikkerhed. Og ingen plan for, hvordan vi kommer ud af det morads, som et snævert flertal her i Folketinget, Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti, har bragt Danmark ud i.

Kl. 14.05

Der mangler ellers ikke anledninger til, at statsministeren kunne sige noget. I går blev der jo sat et endeligt punktum for den største løgn, da lederen af de amerikanske våbeninspektører